

Debreceni Ítéltábla

Bf.III.163/2025/8.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2025. október 21. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete miatt Terhelt1 ellen indított büntetőügyben a Nyíregyházi Törvényszék 2025. február 4. napján kihirdetett 3.B.266/2024/33. számú ítéletét megváltoztatja.

Terhelt1 vádlott 2024. október 1. napjáig volt letartóztatásban, 2024. október 2. napjától más ügyben kiszabott szabadságvesztést tölt.

A jelen ügyben kiszabott szabadságvesztés büntetésben a vádlott által 2023. július 6. napjától 2024. október 1. napjáig előzetes fogvatartásban töltött idő tekintendő beszámítottnak.

Figyelmezteti tanú2 vagyoni érdekeltet, hogy amennyiben a részére kiadni rendelt dolgot a jelen jogerős határozat közlésétől számított 3 (három) hónapon belül nem veszi át, az az állam tulajdonába kerül.

A megsemmisíteni rendelt bűnjelek lefoglalása megszüntetésére vonatkozó rendelkezést mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Az elsőfokú bíróság 2024. szeptember 14. napján tartott az ügyben előkészítő ülést.

A másodfokú határozat ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Nyíregyházi Törvényszék a 2025. február 4. napján kihirdetett 3.B.266/2024/33. számú ítéletében Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntetésében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat], ezért 5 év börtön végrehajtási fokozatú szabadságvesztés büntetésre és 5 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztésből nem bocsátható feltételes szabadságra, abba beszámítani rendelte az általa 2023. július 6. napjától őrizetben, majd 2023. július 7. napjától 2024. szeptember 27. napjáig letartóztatásban töltött időt. Rendelkezett a bűnjelek egy része elkobzásáról, a vagyoni érdekelt részére kiadásáról, további bűnjelek lefoglalása megszüntetése mellett azok megsemmisítéséről, végezetül kötelezte a vádlottat 689.605 forint bűnügyi költség viselésére.

[2] Az ítélet ellen a vádlott enyhítés, védője a cselekmény kísérletként minősítése, valamint ugyancsak enyhítés, továbbá a feltételes szabadságra bocsátással kapcsolatos rendelkezés megváltoztatása érdekében jelentett be fellebbezést.

[3] A Hajdú-Bihar Vármegyei Főügyészség az ítéletet tudomásul vette.

[4] A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.268/2024/5. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket alaptalannak tartva kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság nem követett el hatályon kívül helyezést indokló eljárási szabálysértést, a szükséges és lehetséges bizonyítást lefolytatta, a bizonyítékokat egyenként és összességében értékelte, mérlegelési tevékenységéről is részletesen számot adva. Törvényesen vont következtetést a vádlott bűnösségére, és az igazságügyi orvosszakértő tárgyaláson tett vélemény kiegészítésére is figyelemmel helyesen minősítette a bűncselekményt életveszélyt okozó testi sértés büntetéként, annak kísérlete helyett. Helytállóan hivatkozott arra is, hogy a jogos védelmi helyzet a vádlott javára miért nem merült fel. A büntetéskiszabási körülmények közül a súlyosítók kiegészítése szükséges a több büntetőeljárás hatálya alatti elkövetéssel. A visszaesőnek minősülő, többszörösen büntetett előéletű vádlott esetében a büntetés enyhítését célzó fellebbezések sem vezethetnek eredményre. Az ítélet további rendelkezései közül a kiadni rendelt bűnjel tekintetében a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 321. § (5a) bekezdés szerinti kiegészítés indokolt, továbbá az iratok alapján szükséges a letartóztatásban töltött idő és ennek okán a beszámítással kapcsolatos rendelkezés korrigálása is. Az ügyiratok alapján több ponton helyesbítést igényelnek továbbá a vádlott előéleti adatai.

Mindezek alapján a fellebbviteli főügyészség az ítélet bűnjelekre és az előzetes fogvatartás beszámítására vonatkozó részének tanácsulésen történő kiegészítésére, illetve megváltoztatására, egyebekben történő helybenhagyására tett indítványt.

[5] A védő fellebbezése ítéltáblához előterjesztett írásbeli indokolásában az eltérő minősítésre irányuló indítvány körében - szakirodalmat is idézve – kifogásolta, hogy szakértől igazságügyi orvosszakértő a nyomozás során adott szakértői véleményében említést sem tett az életveszélyes sérülés kialakulásának lehetőségéről, nyomozati vélemény kiegészítésében már annak reális lehetőségét véleményezte, majd a tárgyaláson történő meghallgatásakor megállapította, hogy a bántalmazás következtében a sértett életveszélyes állapotba került. Álláspontja szerint a Be. 167. § (5) bekezdés értelmében sem a szakértői vélemény írásbeli, sem a tárgyaláson tett szóbeli kiegészítése nem értékelhető bizonyítékként, mivel a szakértői megállapítások ilyen fokú érdemi változtatása sérti a terhelt tisztességes eljáráshoz való jogát. A szakértői alapvéleményt alapul véve a vádlott cselekményének helyes minősítése a Btk. 164. § (3) bekezdés szerinti testi sértés büntette. A feltételes szabadságra bocsátás kizárásával kapcsolatos rendelkezést támadó jogorvoslat körében kifejtette, hogy a Polgári Törvénykönyv idézett szabálya értelmében a vádlott és a sértett egymásnak nem hozzátartozói, ezért a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségével összefüggésben nincs helye a Btk. 38. § (5) bekezdés b) pont alkalmazásának. Az eltérő minősítésre figyelemmel a bűncselekmény kísérleti szakban maradása és a sértetti közrehatás, mint enyhítő körülmények megfelelő súlyú értékelésével a büntetés enyhítésére és a feltételes szabadságra bocsátással kapcsolatos rendelkezés megváltoztatására tett indítványt.

[6] Az ítéltábla az elsőfokú ítélet elleni védelmi fellebbezéseket a Be. 598. § (2) bekezdése alapján az ügyészégi indítványnak megfelelően tanácsulésen bírálta el.

A védő által bejelentett perorvoslat okára és irányára tekintettel a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljeskörűen bírálta felül, mely az eljárási szabályok megtartásának vizsgálata mellett kiterjedt az ítélet megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezésekre, továbbá az indokolás helyességére is, arra tekintet nélkül, hogy az ügyben ki és milyen okból fellebbezett.

A Be. 590. § (7) bekezdése értelmében az ítéltábla ugyancsak hivatalból vizsgálta az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdéseket is.

[7] A felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást alapvetően a perrendi szabályok megtartásával folytatta le. Nem vétett sem abszolút [Be. 608. § (1) bekezdés a)-h) pont], sem olyan súlyú relatív perjogi hibát [Be. 609. § (1), (2) bekezdés a)-d) pont], amely az eljárás törvényességét befolyásolva kizárta volna az érdemi felülbírálatot és az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indokolná.

[8] Észlelte azonban, hogy az igazságügyi orvosszakértő életveszélyes állapot bekövetkeztével kapcsolatos megállapítására figyelemmel előterjesztett vádmódosítást követően a törvényszék elmulasztotta a vádlottat, illetve védőjét nyilatkoztatni arra, hogy indítványozzák-e a védelem előkészítése érdekében a tárgyalás elnapolását.

A Be. 538. § (1) bekezdés a) pontja szerint, ha az ügyészség - a vád tárgyává tett és azokkal összefüggő tények tekintetében - úgy látja, hogy a vádlott más bűncselekményben bűnös vagy a vádirati minősítés szerinti bűncselekmény súlyosabban vagy enyhébben minősül, a vádat megváltoztatja. A Be. 538. § (5) bekezdés értelmében pedig a vád megváltoztatása esetén a bíróság a tárgyalást elnapolhatja, ha azt az ügyész vagy - a védelem előkészítése érdekében - a vádlott, illetve a védő indítványozza.

A relatív eljárási szabálysértés azonban nem volt olyan súlyú, amely lényeges hatással lett volna az eljárás lefolytatására, hiszen a szakértő meghallgatása során, a súlyosabb minősítés lehetőségét eredményező szakértői megállapítást követően mind a vádlottnak, mind a védőnek lehetősége volt a szakértőhöz további kérdések feltételére, a súlyosabb minősítés kapcsán álláspontjuk kifejtésére, mely lehetőséggel a 2025. február 4. napján tartott tárgyalásról készült 33. számú jegyzőkönyvből kitűnően mindketten éltek is.

Ezen kívül a tárgyalás elnapolására tett esetleges védelmi indítványok nem kötik a bíróságot, hiszen a fenti jogszabályhelyből kitűnően a bíróság mérlegelheti, hogy a védelem előkészítése érdekében valóban indokolt-e a tárgyalás elnapolása (BH2002.259., BH2011.189.).

A jelen eljárás tárgyát képező vádlotti cselekmény sem ténybeli, sem jogi szempontból nem tekinthető olyan bonyolultnak, amely miatt az eljárási szabálysértés az ítélet hatályon kívül helyezését indokolná.

[9] Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, az általa megállapított tényállás megalapozott, nem szenved a Be. 592. § szerinti megalapozatlansági hibákban, ekként a Be. 591. § (1) bekezdés értelmében a másodfokú eljárásban is irányadó.

[10] A vádlott korábbi büntetéseire vonatkozó adatok a Be. 561.§ (3) bekezdés b) pontjából következően nem képezik a történeti tényállás részét, azok csak megállapítást igénylő tények, amelyek a felülbírálat során kötöttség nélkül módosíthatók (Kúria Bfv.I.611/2019/10.).

[11] Az ítéltábla a vádlott elsőfokú ítéletben feltüntetett korábbi elítélésének adatait az erkölcsi bizonyítványa alapján az alábbiak szerint helyesbíti.

[12] A [7] bekezdésben írt elítélésre 5 rendbeli lopás büntette, 3 rendbeli lopás vétsége, valamint a közokirat-hamisítás büntette és a garázdaság vétsége mellett magánlaksértés vétsége miatt került sor, megállapítva, hogy a felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alatt pártfogó felügyelet alatt áll.

A [9] bekezdésben írt elítélésre társtettesként elkövetett lopás büntette, 3 rendbeli társtettesként elkövetett lopás vétsége és 2 rendbeli lopás vétsége (melyből 1 rendbeli kísérlet) került sor.

A [10] bekezdés szerinti összbüntetés kitöltését követően ténylegesen nem szabadult, mivel ezt követően került sor vele szemben a [13] bekezdés szerinti szabadságvesztés végrehajtására.

A [11] bekezdésben írt elítélésre társtettesként elkövetett lopás büntette miatt, mint különös visszaesővel szemben került sor, megállapítva, hogy a szabadságvesztésből feltételes szabadságra nem bocsátható.

A [12] bekezdésben írt elítélésre 3 rendbeli lopás büntette és 8 rendbeli lopás vétsége miatt, mint különös visszaesővel szemben került sor.

A [15] bekezdés szerinti elítélésre társtettesként elkövetett testi sértés büntettének kísérlete miatt került sor, a kiszabott börtön fokozatú szabadságvesztés büntetést 2024. október 2. napjától tölti, szabadulásának várható időpontja 2026. február 1. napja.

[13] Ugyancsak az erkölcsi bizonyítvány alapján rögzíti az ítéltábla, hogy a vádlottal szemben a Debreceni Járásbíróságon a Debreceni Járási Ügyészség 2023. június 15. napján kelt B.3230/2022/22. számú vádirata alapján, a 2022. szeptember 8. napján közölt megalapozott gyanú szerint ugyanezen a napon elkövetett súlyos testi sértés büntette és csoportosan elkövetett garázdaság büntette miatt, a Nyírbátori Járásbíróságon a Nyírbátori Járási Ügyészség 2024. július 22. napján kelt B.1262/2022/45. számú vádirata alapján, a 2023. január 6. napján közölt megalapozott gyanú szerint 2022. október 25. napján csoportosan, felfegyverkezve elkövetett garázdaság büntette miatt, és a Debreceni Törvényszéken a Hajdú-Bihar Vármegyei Főügyészség 2024. július 5. napján kelt B.226/2023/262. számú vádirata alapján, a 2023. július 20. napján közölt megalapozott gyanú szerint 2022. december 18. és 2023. január 4. napja között elkövetett emberkereskedelem és kényszermunka büntette miatt van folyamatban eljárás.

[14] Az elsőfokú bíróság ítélete ténybeli indokolásában megfelelően részletezte a személyi bizonyítás anyagát, melyet követően logikus indokolását adta annak, hogy a vádlott eljárás során többször, lényegi részekben megváltoztatott vallomásával szemben ítélete tényállását miért tanú2 tanú nyomozati vallomására alapította. A vádlott és a tanú vallomásai egyezők voltak abban, hogy a vádlott és a sértett közötti vitatkozást a vádlott által a sértett meglökése, majd kis idő múlva a sértett által a vádlott bántalmazása követte. tanú2 tanú az eljárás során arra nézve is következetes vallomást tett, hogy ekkor elvette a sértettől a bántalmazás eszközéül használt nyújtófát, azt eltette, és csak ezt követően támadt a vádlott a sértettre. A bántalmazás módját illetően tett nyomozati vallomását mindenben alátámasztják a segélyhívóra tett bejelentésének tartalma, a sértett sérüléseit rögzítő orvosi dokumentumok és az igazságügyi orvosszakértő véleménye is. Az elsőfokú bíróság megfelelő indokát adta annak is, hogy ez utóbbi körben miért nem fogadta el a tanú tárgyaláson tett, a korábbiakhoz képest eltérő vallomásrészeit.

A bizonyítékok értékelésének megszokott módja az, hogy a bíróságok a vallomások egyes - általában más bizonyítékokkal is megerősített - részeit fogadják el irányadónak a történeti tényállás megállapítása során, míg a vallomás olyan részeit, amelyek más bizonyítékokkal ellentétesek, figyelmen kívül hagyják, mindez nem érinti a mérlegelési tevékenység perrendszerű voltát (BH2020.227.).

[15] szakértő1 igazságügyi orvosszakértő tárgyaláson történő meghallgatása eredményeként szintén megalapozottan állapította meg a törvényszék, hogy a sértett a bántalmazás következtében elszenvedett sérülései kapcsán életveszélyes állapotba került. A szakértő ugyanis az elsőfokú bíróság előtt határozott véleményt fogalmazott meg arra

vonatkozóan, hogy a sértett fejét többszöri, nagyerejű tompa erőbehatás érte, melyek következtében eszméletét veszítve életveszélyes állapotba került. Ezért volt szükség a helyszínen azonnali orvosi beavatkozás során légutai biztosítására, majd intenzív terápiás ellátása során gépi lélegeztetésére. Utalt az orvosi dokumentumokra is, melyekben szintén rögzítése került az életmentő beavatkozás halaszthatatlansága.

[16] A másodfokú eljárásban is irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerű következtetést vont a vádlott elkövetéskori tudattartalmára, szándékára, és törvényesen, a 3/2013. Büntető jogegységi határozat szerint kimunkált bírói gyakorlattal egyezően – bár arra nem hivatkozva - állapította meg a vádlott bűnösségét életveszélyt okozó testi sértés büntetében.

Életveszélyt okozó testi sértés megállapításának van helye, ha a testi sértésre irányuló magatartást tanúsító elkövető szándéka az életveszélyre is kiterjed, mert ennek bekövetkezését kívánja, hogy ebbe belenyugodva cselekszik (3/2013. Büntető jogegységi határozat I/4. pont).

A bűncselekmény szándékos elkövetési magatartással valósul meg, annak megállapítása, hogy az elkövető szándéka a testi sértés okozásán túl kiterjedt-e az életveszély okozására is, a cselekmény véghezvitele időpontjában fennálló konkrét tudattartalma alapján történhet.

Az elkövetés időpontjában fennálló tudati állapot tisztázásánál jelentős mértékben a külvilágban megnyilvánult, és ennél fogva megismerhető tények elemzésének van jelentősége.

Ennek során az egyes tényezőknek nem önmagukban, hanem egymással összevetve van jelentősége (BH2025.132.).

[17] Az elsőfokú ítélet [49] bekezdésében hivatkozott tárgyi tényezők alapján egyértelmű, hogy a bántalmazott testtájékot, a fejét ért erőbehatások nagyságát, számát, a többszörös csonttörés tényét, a bántalmazás eszközét, módját és intenzitását tekintve a vádlott tudatában fel kellett merülnie annak, hogy a sértett a bántalmazás eredményeként akár életveszélyes állapotba is kerülhet. Az alanyi tényezők körében az elkövetéskori tudattartalom megállapítása során jelentősége van jelen esetben a vádlott és a sértett kapcsolatának is, hiszen az elkövetés idején a sértett a vádlott édesanyjának élettársa volt, továbbá annak, hogy a bántalmazásra közös alkoholfogyasztás során, hirtelen kialakult szándék eredményeként került sor.

Az alanyi és tárgyi tényezők összhatásukban való vizsgálata eredményeként tehető az a megállapítás, hogy a vádlott tudata kiterjedt a sértett életveszélyes sérülésének okozására, a bántalmazásnak e következményébe belenyugodott, aziránt közömbösséget mutatott, azonban az életveszélyes sérülés bekövetkezését nem kívánta. Cselekményét az eredmény tekintetében tehát eshetőleg szándékkal valósította meg (Btk. 7. § 2. fordulat).

[18] Az életveszélyt okozó testi sértés megállapíthatósága a jogegységi határozatban is kifejtettek szerint akkor adott, ha az életveszélyes sérülés esetén megindul az az okfolyamat, amely a halál bekövetkezéséhez is vezethet, azonban fennáll annak a lehetősége, hogy ebbe az okfolyamatba beavatkozva az életveszély megszűnjön és ezzel a halál sikeresen elhárítható legyen. Az életveszély fennállta orvosi szakkérdés, arra nézve jelen ügyben is az igazságügyi orvosszakértő véleményére alapítható ténymegállapítás. A szakértőnek az életveszély

bekövetkeztével kapcsolatos megállapításával összefüggésben ésszerű aggály nem merült fel, ilyenre egyébiránt a védő sem hivatkozott, lényegében csupán azt kifogásolta, hogy a szakértő miért csak az eljárás tárgyalási szakában tett ilyen megállapítást.

[19] A védői érveléssel szemben nem eredményezheti a szakértői vélemény bizonyítékok köréből kirekesztését, ha a szakértő a korábbi szakértői véleményét megváltoztatva, kiegészítve, eltérő, adott esetben súlyosabb, vagy enyhébb minősítést megalapozó szakértői megállapítást tesz, korrigálva ezzel a korábbi, esetlegesen téves, vagy valamilyen oknál fogva hiányos szakértői megállapítását.

A védő által hivatkozott Be. 167. § (5) bekezdés az olyan bizonyítási eszközből származó tény bizonyítékként értékelését zárja ki, amelyet a bíróság, az ügyészség, a nyomozó hatóság, illetve a (2) bekezdésben meghatározott hatóság bűncselekmény útján, más tiltott módon vagy a résztvevők büntetőeljárási jogainak lényeges sérelmével szerzett meg.

A szakértői vélemény megváltoztatása nyilvánvalóan nem sorolható egyik eset körébe sem.

A szakértőnek nemcsak joga, hanem kötelezettsége is az eljárás korábbi szakában adott véleményének kiegészítése, megváltoztatása, utalva a Be. 197. § (1) bekezdésben írtakra, melyek szerint a bíróság, az ügyészség, illetve a nyomozó hatóság felhívására a szakértő felvilágosítást ad, vagy a szakvéleményt kiegészíti akkor, ha az nem tartalmazza a szakvélemény jogszabályban előírt kötelező tartalmi elemeit, nem egyértelmű, önmagával, illetve a szakértő által rendelkezésére bocsátott adatokkal ellentétes, vagy a helyességéhez nyomatékos kétség fér.

[20] A bíróság a bizonyítékokat, köztük a szakértői véleményt is, egyenként és összességükben szabadon értékeli, a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítva meg [Be. 167. § (4) bekezdés].

Az elsőfokú bíróság ítélete ténybeli indoklásában logikus érveléssel számot adott a bizonyítékokat értékelő tevékenységéről, abból nyomon követhető, hogy ítéletét mely bizonyítékokra alapította, miért tartotta elfogadhatónak többek között az igazságügyi orvosszakértői vélemény szóbeli kiegészítését.

[21] A fentiekre figyelemmel az eltérő minősítést célzó védői fellebbezés a tényállást a bizonyítékok mérlegelésén keresztül támadja, mely a másodfokú eljárásban nem vezethetett eredményre.

A vádlott bűnösségére vont következtetés az irányadó tényállás alapján okszerű, cselekményének minősítése is törvényes.

[22] Helytállóan utalt az elsőfokú bíróság ítélete [50] bekezdésében arra, hogy a vádlott javára a Btk. 22. § szerinti büntethetőséget kizáró jogos védelmi helyzet fennállta nem állapítható meg, az ítéltábla az e körben általa írtakkal is mindenben egyetért.

[23] A törvényszék által feltárt büntetéskiszabási körülményeket a következők szerint egészíti ki.

További enyhítő körülmény, hogy a nyomozati kihallgatása során rögzítettek szerint a sértett nem kérte a vádlott megbüntetését.

Ugyanakkor a súlyosító körülmények köre kiegészítendő azzal, hogy a többszörösen büntetett előéletű vádlott az újabb bűncselekményt négy, többek között ugyancsak testi épség elleni bűncselekmény miatt vele szemben indult büntetőeljárás hatálya alatt valósította meg, utalva a két legutóbbi jogerős elítélésére, illetve a Nyírbátori Járásbíróságon és Debreceni Járásbíróságon indult büntetőeljárásokra.

Nem maradhat el továbbá annak súlyosítóként értékelése sem, hogy a sértett durva, kitartó bántalmazása, véghezvitelének módja közelít a különös kegyetlen elkövetési módhoz, hiszen a vádlott az irányadó tényállásból kitűnően a már földön fekvő, védekezésre képtelen, magatehetetlen sértett arcát, fejét, nyakát taposta, ütötte, többszörös arccsonttörését okozva (56. számú BK vélemény II/10. pont).

[24] Az alkalmazandó joghátrány megválasztásakor helytállóan döntött az elsőfokú bíróság akként, hogy kizárólag szabadságvesztés büntetés kiszabása biztosíthatja a büntetési célokat.

[25] Az elsőfokú ítélet büntetés kiszabásával összefüggő jogi indokolását az ítéltábla kiegészíti azzal, hogy a vádlott terhére rótt életveszélyt okozó testi sértés büntette 2 évtől 8 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő, melynek a Btk. 80. § (2) bekezdés értelmében irányadó középértéke 5 év.

Az elsőfokú bíróság által a középértékkel megegyező tartamban kiszabott szabadságvesztés igazodik a bűncselekmény tényleges tárgyi súlyához, a vádlott bűnössége fokához, a személyének társadalomra veszélyességhez, és a feltárt egyéb enyhítő és súlyosító körülményekhez, az szükségesnek mutatkozik a büntetés céljainak eléréséhez.

A többszörösen büntetett előéletű, az újabb bűncselekményt több büntetőeljárás hatálya alatt elkövető vádlott esetében nem indokolt a büntetési tartam középérték alatti meghatározása. Ekként az enyhítést célzó védelmi fellebbezések sem vezethettek eredményre.

[26] A közügyektől eltiltás mellékbüntetés mértéke igazodik a szabadságvesztés tartamához, annak megváltoztatása sem indokolt, csupán jogszabályhelye pontosítandó a Btk. 61. § (1) bekezdésére és 62. § (1) bekezdésére.

[27] Törvényes az elsőfokú bíróságnak a szabadságvesztés végrehajtási fokozatával és a feltételes szabadságra bocsátás kizárásával kapcsolatos rendelkezése is.

Ez utóbbi kapcsán azonban szükséges megjelölni a Btk. 459. § (1) bekezdés 14/a. pontjában írt értelmező rendelkezést, mely szerint hozzátartozó többek között az egyeneságbeli rokon élettársa.

Az elkövetés időpontjában a sértett a vádlott édesanyjának az élettársa volt, így az értelmező rendelkezés szerint a vádlott és a sértett egymásnak hozzátartozói voltak.

Ezért törvényesen alkalmazta az elsőfokú bíróság a Btk. 38. § (5) bekezdés a) pontja szerinti szabályt, mely szerint nem bocsátható feltételes szabadságra, akit a hozzátartozója sérelmére elkövetett, 8 évi vagy ennél súlyosabb szabadságvesztéssel fenyegetett személy elleni erőszakos bűncselekmény miatt ítélték végrehajtandó szabadságvesztésre.

A védőnek a fenti rendelkezést sérelmező fellebbezése tehát nem lehetett eredményes, utalva arra, hogy a büntető bíróság az eljárása során nem a Polgári Törvénykönyv, hanem a Büntető Törvénykönyv rendelkezéseit alkalmazza.

[28] A fellebviteli főügyészség átiratában írtakkal egyetértve helyesbítést igényeltek a vádlott letartóztatására vonatkozó adatok és ennek okán az elsőfokú bíróságnak az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítására vonatkozó rendelkezése.

Az elsőfokú bírósági iratok 20/1. sorszáma alatti letartóztatás megszakításáról szóló értesítés alapján ugyanis megállapítható, hogy a vádlott jelen ügyben 2024. október 1. napjáig volt letartóztatásban, 2024. október 2. napjától más ügyben kiszabott szabadságvesztést tölt.

[29] Helytállóan döntött a törvényszék a bűnjelek közül az elkövetéshez használt eszközök elkobzásáról, további bűnjelek lefoglalása megszüntetéséről és a jogosult részére történő kiadásáról. Ez utóbbi rendelkezést az ítéltábla a Be. 2024. március 1. napjától hatályos 321. § (5a) bekezdése alapján egészítette ki a kiadni rendelt dolog át nem vétele következményére történő figyelmeztetéssel. E bűnjelek lefoglalásának megszüntetésével kapcsolatos jogszabályhelyet a Be. 320. § (1) bekezdés a) pontjára helyesbíti.

A megsemmisíteni rendelt további bűnjelek lefoglalása megszüntetésére vonatkozó rendelkezést pedig mellőzte, melynek indokai az alábbiak.

A Be. 204. § (1) bekezdése szerinti bizonyítás eszközéül szolgáló tárgy nem csupán lefoglalt dolog lehet, lefoglalásának ugyanis csak abban az esetben van helye, ha azt a bizonyítás érdekében birtokosa rendelkezése alól el kell vonni, azokat tőle le kell foglalni.

A jelen ügyben elkövetés helyszínén rögzített bionyomok és DNS minta olyan bizonyítási eszközök, amelyek a nyomozás során a nyomozó hatóság közreműködésével, saját segédanyagainak és eszközeinek felhasználásával jöttek létre, és mivel nincs olyan személy, aki azokat korábban birtokolta volna, azok Be. 308. § szerinti lefoglalására sem került sor. A tárgyi bizonyítási eszközök megsemmisítése nem veszélyezteti egy esetleges rendkívüli jogorvoslat kapcsán megismételt bizonyítási eljárás sikerét, annak jelen ügyben realitása nincs, így a bűnjelek továbbiakban történő megőrzése nem indokolt.

Helytálló tehát az elsőfokú bíróságnak a bionyomok és DNS minta megsemmisítése elrendelésével kapcsolatos döntése, az azzal összefüggő Be. 320. § (2) bekezdésre történő jogszabályi hivatkozást azonban a törvényszék a 11/2003. (V.8.) IM-BM-PM együttes rendelet 1. § (1/c.) bekezdésre helyesbíti, mely szerint a le nem foglalt bűnjel megsemmisítéséről a rendelet 50. § (1) bekezdés alapján történhet rendelkezés.

[30] A bűnügyi költség vádlott általi viselésére vonatkozó rendelkezés mindenben összhangban áll a helyesen felhívott jogszabályi előírással.

[31] Az ítéltábla a kifejtettekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdés alkalmazásával a rendelkező részben írtak szerint részben megváltoztatta, míg egyéb helytálló rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdésre utalással helybenhagyta.

[32] A másodfokú határozattal szemben a Be. 615. § (1), (2) bekezdésében írt rendelkezések értelmében - ellentétes döntés hiányában - nincs helye fellebbezésnek.

Debrecen, 2025. október 21.

Dr. Gömöri Olivér s.k. a tanács elnöke, Dr. Deák Judit s.k. előadó bíró, Dr. Mocsáry Eszter s.k. bíró

Záradék: A Nyíregyházi Törvényszék 3.B.266/2024/33. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla jelen határozatával a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2025. október 21.

Dr. Gömöri Olivér s.k.
a tanács elnöke